

וכן, כגון שנעשה ערב לבעל חוב של בנו.

וכן, שנעשה ערב לכתובת בלתי.

ובכל אלו, נתחייב האב לפרוע את חוב בנו, אם לא ישלם הבן, ולא ישלם, ומת, (17) ועתה באים כולם לגבות מן הערב.

והאי [זה], גובה כי דיניה [כדינו], והאי, כי דיניה.

ניזקין ובעל חוב, דמחיים של בן גבו [היה דינם לגבות], שהרי חל חיובו מחיים.

איהו [ערב] נמי, כי מגבי להם, כמו שהיו גובים מן הבן מחיים, מגבי, להם הערב.

אבל כתובת אשה דהא אלמנה (18) לאחר מיתה גביא.

ולאחר מיתה, הרי ממאן גביא, מיתמי, ועל כן, איהו [ערב] נמי כי מגבי לכתובה, כמו לאחר מיתה הוא מגבי לה.

ומקשינן: ואם בערב מיירי, תיפוק ליה, דערב דכתובה, כלל לא משתעבד לפרוע, כמו שיתבאר להלן!?

ולאזו בלבד שלא תגבה בינונית, אלא אף מזיבורית לא תגבה האשה מן הערב!?

אף על פי שאין "ערב" משתעבד לכתובת אשה, "קבלן" משתעבד,

איזה הוא "ערב דכתובה" ואיזה הוא "קבלן"?

"ערב דכתובה, הוא, מי שנישאה האשה, על ידי התחייבותו לשלם את כתובתה.

"קבלן דכתובה" הוא, מי שהתפיס הבעל את אשתו מטלטלין, והיא מסרתן ליד הקבלן בתורת קבלנות, ואחר כך החזירה אותו לבעלה. [וראה בהערה (19)]

ומשינין: הכא בנעשה האב קבלן על כתובת בלתי עסקינן, וקבלן משתעבד אף בכתובת אשה.

ומתמהינן: אכתי, הניחא למאן דאמר, לקמן, דקבלן, אף על גב דלית ליה נכסי ללוה, משתעבד הוא למלוה, אתי שפיר.

אלא למאן דאמר, אי אית ליה נכסים ללוה, משתעבד הערב, כי סומך הוא שיגבה המלוה מהם, ולפיכך משעבד את עצמו, ודעתו לשלם, אם יאבדו הנכסים אחר כך.

אבל אי לית ליה, לא גמר בלבו להיות משתעבד, כי ירא להפסיד, והתחייבותו אינה אלא דיבורים בעלמא.

אם כן, לדעה זו, מאי איכא למימר!?

כי כאן, הרי אין לבן נכסים, כי אם יש לו, גובים ממנו, שהרי "אין פורעים מן הערב

באופן שהיא אלמנה, המיתה היא סיבת החיוב וזמן החיוב, ועל כן מתחייב הוא, כמו ערב על חובת היתומים, ראה ברש"ש ובאילת השחר.

19. כך פירש רש"י וראה בתוספות הרא"ש דאף על פי שמשמע בבבא בתרא שחלות שם "קבלן" תלוי בלשון ההתחייבות כגון שאומר "תן לו

17. רש"י. וראה ברש"ש, שהפוסקים השמיטו חידוש זה של רב אחא בר יעקב, שהערב למזיק ובעל חוב ומת, משלם עידית ובינונית ולא זיבורית, כי הם מפרשים דברי רב אחא באופן שלא מת, ודלא כרש"י.

18. ואף שגררשה גובה מחיים, מכל מקום,